

De tusen kullarnas land

Det 16 april lyfte vi från Sveriges trygga jord och bar i väg mot, för många av oss, en oupptäckt kontinent. Att det skulle bli en resa som kom att påverka oss på så många sett var för oss självklart, men vi hade inte kunnat ana vad som väntade oss. Vi är nog alla överens om att upplevelserna och intrycken från Rwanda kommer att följa oss resten av våra levnadsår.

Efter alltför många timmar i luften landar vi till slut på Kigalis flygplats och en varm och fuktig luft slår mot oss. Efter en tids väntan, då vi återigen får uppmaningen om att vi befinner oss i Afrika - alltså, go with the flow, så kommer ett gäng Röda Korset jeepar och hämtar upp oss och vi beger oss av mot Röda Korsets Center i Kigali.

Vår första dag går åt att göra sig hemmastadd och vi får bekanta oss med det vackra området och de vackra människorna där. Innan middagen får vi träffa Jed och Benon som är från organisationen Never Again. De presenterar sin verksamhet och vi får veta att de har en del planer för oss de kommande dagarna i Rwanda. Dagen slutar med en tidig och välförtjänt sömn. Tidigt nästa dag far vi iväg till den svenska ambassaden och SIDA i Kigali. Där vi träffar ambassadör Arne Ström och Gabrielle Winai som bedriver konsultarbete inom bl.a. fred och konflikt. Vi får en intressant och givande föreläsning och får möjligheten att ställa önskade frågor och berätta om vad vi gör i Rwanda. De pratar om dagens Rwanda och hur SIDA arbetar med Rwandas situation och vilka organisationer och projekt de stödjer. Vi får även veta att Rwanda satsar på IT som en valmöjlighet till jordbruket!

Nästa punkt på schemat är att vi ska äta lunch på en restaurant inne i centrala Kigali och därefter får vi möjlighet att traska runt i staden och underhålla oss på egen hand. På eftermiddagen åkte vi tillbaka till Röda Korset och middagen väntade. Detta var en dag som knäckte oss alla på ett eller annat sätt. De många mötena med människorna på gatorna var överväldigande och kom som en chock. Fattigdomen är ett faktum, så tydlig och så äkta. Alla somnade vi nog med en glödande motivation att sätta våra toleransplaner i verket. Det var verkligen en väckarklocka.

På torsdagsförmiddagen fick vi fri tid att antingen åka till hotellet Milles Collines eller åka iväg till en marknad. Gruppen delades upp men möttes sedan igen då vi skulle gå till Gisozi, ett memorial för folkmordet. Tillsammans med vår guide så tog han med oss på en färd från kolonialtiden fram till Dagens Rwanda. Det var som förväntat, en tuff resa för oss alla. Tanken var att vi tillsammans med Never Again skulle berätta och diskutera våra intryck, vad vi sett, hört och upplevt från museet, men många blev så berörda och utmattade så samtalen sköts upp till nästa dag då vi hade en workshop med Never Again hela dagen. Vi fick träffa fler medlemmar från organisationen och bekanta oss med dem. Vi fick en otroligt givande dag då vi diskuterade allt från mänskliga rättigheter till samernas orättvisor och befogenheter. Vi lyssnade på Rwandier från Never Again då de vittnade om sina erfarenheter från folkmordet. För att sedan liva upp stämningen så roade vi oss med att leka "James Bond." Oh ja, det var effektivt!

Kommunikationssvårigheter är något man kan ha kul åt länge. Tidigt nästa morgon for vi iväg till Kibuye, som ligger i nordöstra Rwanda. Det är ett otroligt naturskönt och idylliskt område som ligger precis vid en jättelik sjö. Tanken var att vi skulle få tillfälle att varva ner. Vi fick möjlighet att välja mellan olika aktiviteter på dagen. Många valde att åka båt ut till Peace Island och glädja sig åt tillfället. Nästa dag innan vi lämnade Kibuye så fick vi ett tillfälle att besöka en kyrka där en gudstjänst hölls. Med all vacker musik och med en högtidlig och varm stämning så hade man svårt att tänka sig att 11.400 människor massakrerades där då de blev bedragna av deras egen pastor för 13 år sedan i samband med folkmordet. Vi lämnade kyrkan och Kibuye bakom oss och begav oss hem till Kigali igen då schemat var fullspäckt. Vi var inbjudna till en "cultural performance" där vi fick ta del av en fantastiskt tillställning med otroliga dansare och musiker. Vi samlades sedan för att byta några e-mail adresser och skapa kontakter. Det kändes dystert att lämna alla dessa människor bakom oss när vi for hem den kvällen.

Nästa dag väntade oss en heldag tillsammans med Rwandas Röda Kors, deras ungdomsförening. Efter en föreläsning om hur RKUF i Rwanda arbetar så begav vi oss till en fotbollsplan. Vi skulle möta ett Rwandiskt fotbollslag, och mot alla odds så vann vi! 3-2 till Sverige, trots att motståndarna hade en hejarklack på ca 200 högljudda och tillgivna fans!

Tiden i Rwanda började att närma sig slutet. På tisdagen hann vi med att träffa organisationen Vi-skogen som är en svensk biståndsorganisation. Vi börjar dagen med ett ingående seminarium om verksamhetens mål, medel och syften. Därefter åkte vi ut till ett område där de är verksamma och vi träffade jordbrukare och fick se deras mark och odlingar. Vi fick lära oss hur bönderna tar vara på jorden genom att arrangera terrasser. Vi fick senare på dagen tillfället att besöka en skola, då Vi-skogen samverkar med de lokala skolorna. Vi lämnar över två bollar till eleverna och lämnar skolan med en flock tjutande och skrattande barn.

Vi hade härmed nått vår sista dag på resan. Vi fick återigen välja mellan två alternativ som bestod av att besöka en kvinnoorganisation bestående av änkor sedan folkmordet, organisationen kallade sig för AVEGA. Vi fick också tillfälle att bevista Nsanga, ett område där de barn som överlevde folkmordet har samlats idag. De har bildat ett litet samhälle där de tillsammans hjälper varandra att leva vidare trots de tidigare omständigheterna. De bor hela familjer på ca 10 personer i dessa små hus utan el och vatten, trots att området är organiserat av staten. På kvällen åkte vi till en restaurant där vi för en sista gång skulle ta farväl av våra vänner från Never Again.

Vi lämnade Rwanda nästa dag med tunga hjärtan. Belastade med otroliga mängder kärlek och kunskap, känslor och en otrolig mängd motivation. Men trots detta lyfte vi med lätta vingar från Kigalis flygplats tillbaka till Sverige.

Emelie Bratten-Hill, SP2C